

2

BROK, FLEK a Pan HAJNÝ

V tom krásném a strašidly obývaném lese byla hájovna. V ní bydlel pan hajný a venku před hájovnou stála psí bouda, jak už to u hájoven bývá. A v té boudě bydlel lovecký a hlídací pes. Jmenoval se Brok.

Řekne se Brok, ale on to byl pan Brok. Pes čistokrevného rodu, hrdý na svůj původ a na své schopnosti. Měl drsnou srst a dlouhatánské tělo s ocasem stále vztyčeným vzhůru. Do všeho se vrhal s temperamentem, tvrdohlavostí a urputností sobě vlastní, protože to byl drsnosrstý jezevčík. A to mluví za vše. Malý vzrůstem, ale velký srdcem. A hlavně – tenhle Brok na strašidla věřil.

A psí moudrost a své zkušenosti by mohl rozdávat, ale neměl komu. V hájovně sice bydlel jeho milovaný páníček pan hajný, po dvorku pobíhaly čtyři rozverně slepice Růža, Bláža, Mařka, Žofie a jejich kohout Hugo, králíci Servác a Bonifác podupkávali v králíkárně, a někdy k nim zabloudil zajíček, jezevec či srnka. Ale to nebylo ono. Jezevčík Brok měl všechna zdejší zvířata moc rád, a ona zase jeho, ale jemu chyběl kamarád, přítel do nepohody, nějaký další pes, se kterým by sdílel všechna

dobrodružství, sny a plány. Někdo, kdo by mu pomáhal hlídat i ta potřeštěná strašidla, která se jim v lese stále častěji zabydlovala. Tomu slepice ani králíci nemohli nikdy rozumět. Brok byl na psí skopičiny a na zlobivá strašidla sám, a byl z toho smutný.

Jeho pán, pan hajný, byl velký znalec lesa, a hlavně znalec zvířecí duše. Už od dětství les miloval. Když byl malý kluk, utíkal do lesa hned po škole, zahodil aktovku za první smrk, sedl si na pařez, a poslouchal zvuky a šumění lesa. Učil se rozeznávat každou houbu a houbičku, ptáky a stromy, kdejaký kvítek, kdejakou zvířecí stopu. Lezl po stromech až k jejich vršku. Pozoroval lesní zvěř. Znal v lese každou cestičku. Tam se cítil být sám sebou. Tam už nepřemýšlel a nemyslel, ale cítil a dýchal. Les miloval celou svou duší malého kluka, a to i ve chvílích, když ho v hlubokém lese náhodou přepadl strach. Častokrát na něj kouklo z křoví podivné prskající stvoření. A protože na strašidla věřil, pro jistotu vždycky rychle zavřel oči a pomalu počítal do deseti, aby ze svého srdce vyhnal strach. A bubák byl hned pryč. Se strachem uměl rázně zatočit už jako kluk.

„A se strašidlem bych to uměl taky tak. Kdyby nezmizelo, přepral bych ho jedna dvě,“ dodával si v duchu odvalu.

Snem toho malého kluka bylo stát se lese hajným, a ten sen se mu nakonec opravdu splnil.

Teď už byl hajným skoro čtyřicet let. Mohl v lese trávit tolik času kolik chtěl a nikdo mu už za to nemohl dát na zadek, jako kdysi tatínek, když kvůli lesu zanedbával učení a domácí povinnosti. Své povolání hajného by za nic nevyměnil. V lese byl šťastný. Strašidelným dětským vidinám se už jen smál. Už ho ani nenapadlo bát se. Proč taky? Na strašidla dávno pranic nevěřil, ani mu nepřišlo na mysl si na ně vzpomenout. Jen někdy míval pan hajný zvláštní pocit, takové šimrání v břiše, jako by ho při

pochůzkách lesem někdo sledoval. Ale ani jedinkrát nikoho a nic nezahlédl. A taky v hájovně slyšel mnohdy podivné zvuky, kterým nemohl přijít na kloub.

„Hájovna si povídá,“ zakončil vždy své nikam nevedoucí pátrání po příčinách hlomozu a mávnul nad tím rukou.

Dospělí vůbec často zapomínají na své dětské strachy, a dávná strašidelná setkání jim tak zapadnou do krajin zapomnění. Inu, lidská paměť je bludiště, moc věcí se tam ztratí. A to i ta strašidla.

Nejlíp bylo panu hajnému s jeho jezevčíkem Brokem, když někdy odpoledne mlčky leželi na sametovém mechu a koukali spolu do korun vysokých smrků. Les vydával tisíce zajímavých zvuků. Stávalo se, že je to koukání a šumění větví natolik ukolébalo, že si tam mnohdy i schrupnuli, a probudil je až podvečerní chlad a kručení v břiše.

Pan hajný měl svého Broka moc rád.

„Jsi moje pravá ruka, a možná i noha, jezevčoure,“ říkával s úsměvem.

Rozuměli si. A i když každý mluvil jinou řečí, lidskou a psí, Brok rozuměl hajnému a hajný zase Brokovi. Za ta léta, co byli spolu, znali navzájem své zvyky, chutě, nálady, radosti i smutky. Poznali na sobě vždycky hned, když jednomu nebo druhému něco přeletělo přes nos. A to si šli pak raději z cesty.

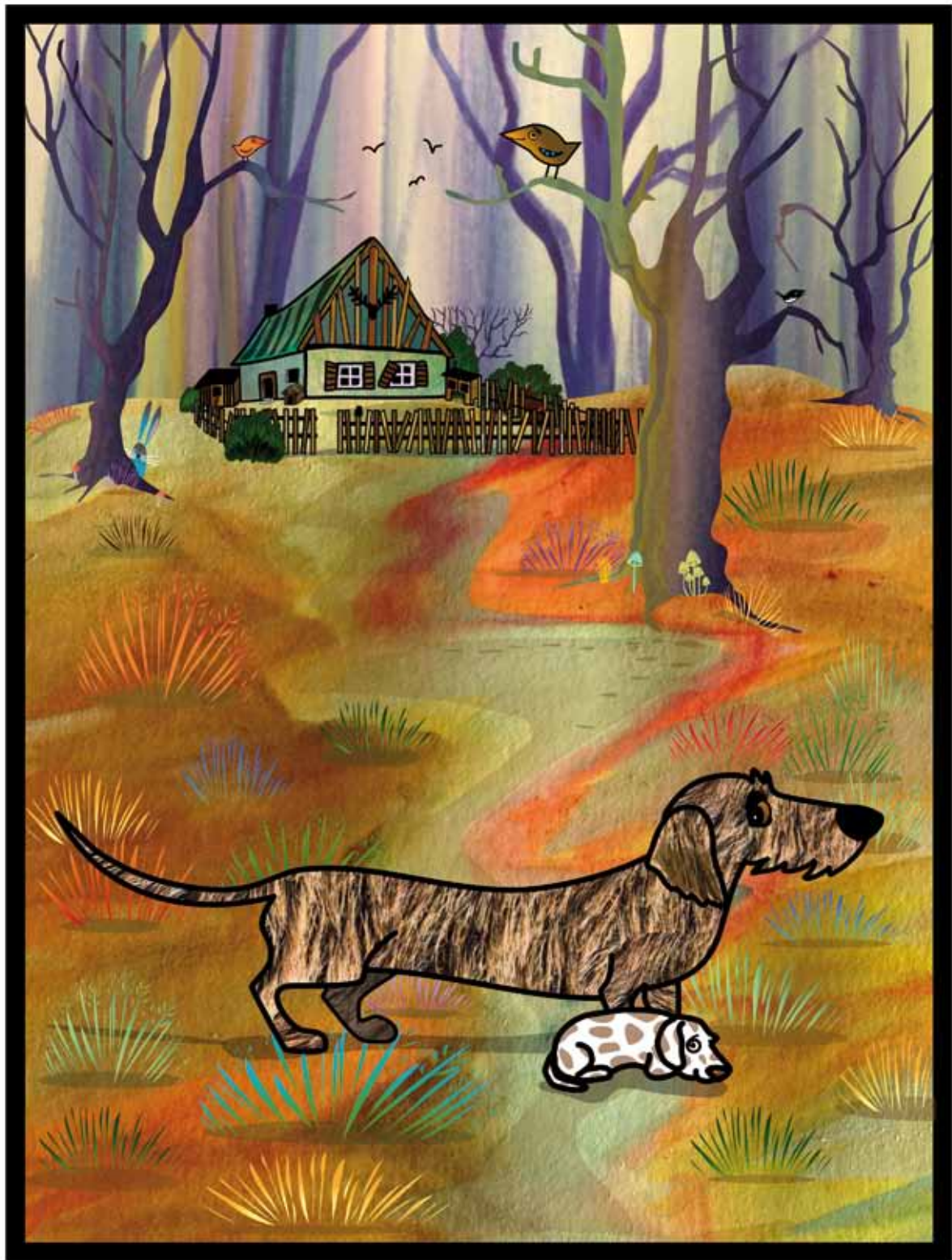
A tak taky pan hajný jednoho dne poznal, že Brok touží po psím kamarádovi, a že nechce být na hlídání a na ten psí život sám. Všiml si totiž, že poslední dobou Brok vždycky v misce nechá kousek masa nebo kost pro svého vytouženého kamaráda. Dokonce častěji ze spaní kňučel a vrtěl ocasem. Hrál si sám se sebou na schovku a na honěnou. A někdy polehával netečně před boudou jako nikdy předtím. V noci štěkal ze spaní nebo bloumal po zahradě.

Pan hajný začínal mít o Broka obavy. Pochopil, že takhle už to nemůže jít dál. Nechtěl, aby se Brok trápil a smutkem třeba onemocněl. A tak se jednoho dne pan hajný rozhodl, že musí sehnat štěně.

A jezevčík Brok? Ten na svou touhu mít kamaráda opravdu myslel stále častěji. Koukal od své boudy na slepice, na tu jejich slepičí partu, jak spokojeně kvokají. Pozoroval králíky v kotci, jak spolu zápasí, přou se o každou maličkost, a pak se zase usmířují a slibují si věrné přátelství na život a na smrt. Strašidla, jak se honí mezi stromy. Všichni měli nějakého kamaráda, jen Brok byl sám. Utěšoval se, že jeho pán je taky sám. Ať se bránil sebevíc, ta myšlenka se mu vtírala na mysl čím dál častěji. A i když se snažil přemocet a zaplašit své chmury, dařilo se mu to pramálo.

Ten den, kdy se měl Brokovi splnit sen o kamarádovi, seděl právě pan hajný v místní hospůdce pod lesem. Byla to jeho jediná slabůstka, kterou si dopřával jen velmi zřídka. Mezi lidmi se moc nehrnul, byl totiž spíš málomluvný samotář. A i když mnohdy dokázal sršet vtípem a přátele pobavit, nebyla to jeho parketa. Byl to dobrý a čestný muž. Už od dětství raději naslouchal ostatním, než by sám mluvil. Jak říkával: „Když někdo mlčí, ještě to nemusí znamenat, že nemá co říci.“

Tentokrát měl ale velký důvod k návštěvě pohostinství. Vesnická hospoda je taková malá radnice, tam se člověk vždycky všechno dozví, mnohdy i to, co nechce. A on se potřeboval poptat po nějakém štěněti. Jestli třeba někdo o nějakém neví. A měl štěstí. Hospodský Tonda zaha-lekal, že přišel jako na zavalanou, protože má ve stodole hned několik štěňat a neví, co s nimi. Nedaří se mu je prý udat, a to už jsou pěkní valibuci, nejvyšší čas, aby si je někdo vzal. Bude z celého srdce rád, když si jedno nezbedné mrně vybere a rovnou odnese s sebou domů. A tak si ti dva spolu hned plácli.



Toho večera tedy přinesl pan hajný pod kabátem schoulené štěně. Brok svého pána přivítal láskyplně jako vždycky, ale hned taky ucítil, že nepřišel sám. Nejdřív zvědavě napíнал ušiska a čumákem se snažil zachytit pach zvířete, které pod kabátem cítil. Byl strašně napnutý a ňafal si pro sebe: „Co to pan hajný přinesl? Určitě zase nějaké poraněné nebo opuštěné zvíře, které potřebuje lidskou pomoc.“



Pan hajný se smál, když na něj nedočkavý Brok dorážel čumákem, strkal do něj a hafal, stoupal si na zadní a vrtěl ocasem. Poskakoval kolem pana hajného až ho málem porazil. Nakonec pan hajný jezevčíkovi zavelel ať si jako poslušný pes sedne, a položil štěně opatrně na zem. Brok překvapeně koukal na toho malého prcka a nevěřil vlastním očím. Pes?! To by ho ani ve snu nenapadlo! Opravdu to je malý pes?! Radostí zaštěkal. Přiskočil ke štěněti, a chtěl si toho malého a neohrabaného mrňouska pořádně očichat. Štěně se postavilo pevně na všechny své čtyři nožičky a nebojácně na Broka vyštěklo. Mělo hnědý čumáček a flekatou srst, byl to jak se říká, pěkně vydařený voříšek.

„Přinesl jsem ti kamaráda, abys už nebyl smutný,“ řekl pan hajný a něžně Broka pohladil po hlavě. Jezevčík Brok znovu zavrtěl ocasem a se zájmem psíčka očuchával a zkoumal. Zaštěkal na hajného: „Já přece nejsem smutný. Vždyť mám tebe, svého páníčka! A navíc v lese je práce nad hlavu. Být psem hajného není jen tak! A pokud jsem přece jen smutný byl, teď už rozhodně nejsem.“

Brok se tetelil radostí. Z hloubi své psí dušičky byl za nového kamaráda strašně moc rád, jen byl příliš hrdý to hajnému přiznat. Několikrát na štěně radostně zaňafal a zavrtěl ocasem na výraz nabízeného přátelství.